

[Jimmy Stahr]

Hvis ministeren har forstået det på den måde, skal jeg i hvert fald gøre det helt klart ved denne lejlighed, at der er ikke den ting på det kulturelle område, som vi ikke gerne vil inviteres til et samarbejde om, og det vil vi selvfølgelig prøve at leve op til.

Vi er bare – og jeg har nævnt det – lidt bange for, at alle disse forsøgsprogrammer ligesom kommer til at stå i vejen for noget. Og så kan ministeren hævde, at de ikke står i vejen for noget, men jeg er stadig væk nervøs, for af og til har det været brugt fra regeringens side, at et område i øjeblikket er under overvejelse, under forsøg eller noget andet. Så har det altså holdt tilbage, og det vil vi ikke være med til.

Ingerlise Koefoed (SF):

Da jeg før hørte ministerens indledende bemærkninger heroppefra, kom jeg til at tænke på en lille dreng, som forleden dag sagde noget til mig, som var noget kritisk, og da jeg vel nok blev lidt sur, så han på mig, og så sagde han: »Nu skal du ikke være så sur!« Og så holdt jeg op med det, for det er jo rigtigt, man skal ikke være så sur, fordi man bliver kritiseret. Det kunne da også være, at de, der kritiserer, ind imellem har ret. Det kunne også være, at man fik noget at tænke over af og til. Så nu skal ministeren altså ikke være så sur!

Der er blevet sagt, at debatten her skuffende for ministeren har handlet om penge. Nu er det jo ikke sådan, at penge er noget, man ikke taler om, at det bare er noget, man har. Sådan sagde man i gamle dage, men det er jo ikke rigtigt.

Det er ikke rigtigt, at kulturlivet som helhed ikke er tjent med, at vi taler om penge. Jeg vil sige, at kulturlivet som helhed bestemt ikke er tjent med, at penge skal være et uartigt ord. Selvfølgelig skal vi tale om penge, også når vi taler om kulturliv.

Jeg er sikker på, at Det Danske Selskab, Kvindemuseet og indvandrergrupperne var glade, da nogle af os havde talt om penge i forbindelse med finansloven; og fordi vi havde talt om penge, og fordi vi var et flertal, der var enige om, at det var vigtigt på dette område også at tale penge, så fik de nogle flere penge.

Det synes jeg ikke at man skal undre sig over. Jeg synes heller ikke, at man generelt kan sige, at nu skal vi ikke tale om penge på kulturområdet, for ude i kulturinstitutionerne, i teatrene, i bibliotekerne, i museerne og såmænd også ved

de folkelige kulturaktiviteter taler man jo om penge. Der taler man jo om, hvordan man kan få råd til at gøre det, og hvordan man kan få råd til at gøre det, som er så vigtigt ikke bare for os, men for befolkningen i almindelighed.

Det er rigtigt, at kommunerne er gået ind i nogle spareaftaler, men det er jo, hvad man kunne kalde tvungne frivillige aftaler. Det er også rigtigt, at kommunerne og amtskommunerne, uanset om det nu er Folketinget og regeringens skyld eller ej, har vanskelige økonomiske forhold i disse år, hvor de har brug for, at Folketinget opmuntrer dem til fortsat at lave nogle gode kulturting.

Jeg tror gerne, de vil, men jeg tror også, at de indimellem hindres. Og så kan hr. Ole Bernt Henriksen sige konservativt til mig, så meget som hr. Ole Bernt Henriksen vil. Ja, det er konservativt at sige, at kulturpolitikken trives bedst dér, hvor der er et lokalt initiativ og nogle lokale penge og en statslig gulerod til at støtte.

Så man kan komme med fondene, og det er helt i orden, men ærligt og redeligt er det jo småpenge, man kan hente fra de fonde, hvis man ikke ønsker, at det skal være erhvervslivet alene, der skal bestemme alt om kulturpolitikken, og det tror jeg faktisk ikke at ret mange bortset fra Fremskridtspartiet her i Folketinget synes.

Der er mange ting i denne redegørelse, som vi kunne have talt om, og som vi ikke nåede at tale om, fordi vi ikke bare skulle tale om penge, men også om idéprogrammet, om medierne, og hvad det nu var, vi syntes var vigtige at tale om.

Men jeg vil da godt nævne, at jeg synes, det er godt, at der er nogle betænkninger på vej om kunstnernes sociale situation. Dem skulle vi have haft for længe siden, for vi har talt meget indgående om kunstnernes sociale situation siden først i 1980'erne, hvor det bl.a. viste sig, at når man var arbejdsløs, kunne man heller ikke få lov at dyrke sin kunst uden at miste den arbejdsløshedsunderstøttelse, som man fik på grund af et andet job, man havde haft.

Jeg synes også, at man skal diskutere spørgsmålet om den socialt skæve fordeling af penge. I den forbindelse er det meget vigtigt at se på børneaktiviteterne, som ministeren også gør. Jeg vil understrege, at på ét område, nemlig biblioteksområdet, er det kolossalt vigtigt, at man bevarer bredden i aktiviteterne, for der kommer mange børn, også fra de samfundslag,